

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Folyton folyvást

VILLÁNYI LÁSZLÓ (1953) Győr-zámoly

A gesztenye gömbölyödésén méri a nyár múlását.

Kitől kapott felhatalmazást, aki folyton folyvást Istenre hivatkozik?

Az ágak közé biciklizik, hadd simítsanak végig arcán a szomorúfűz levelei.

„Álmomban évtizedekkel később ért hozzám az átadás; már nem tudtam levenni a labdát.”

Ezen az állomáson szállt vonatra, hogy megérkezzen hozzád; integetsz a hajdani lánynak.

Mintha szerelembe vihetné, úgy gombolja be kockás ingét.

Valaki más életéből ér utol a zápor.

Életemen túlra

„Nem ismertem rá; eltakarta az öregség.”

Közömbös maradt kincsekkel teli rakományok láttán, semmi sem ér föl mindahhoz, amit ő kapott a nőktől.

Időzz el egy megfáradt kéz szépségén; évtizedről évtizedre.

„Már alig emlékszem arra a valakire, aki a vasútállomás pénztáránál, a kérdésre, hogy meddig kéri a jegyet, azt felelte: reggelig.”

A júliusi délutánban egy vörösbegy egészíti ki Vivaldi nyarát.

Valaki életemen túlra vitt álmomban. Értetlenkedtem, aztán vigasztalón felöltött: hamarosan találkozom Deák Lacival.

Fut az időből, ki, egy másik időbe.